

den vigtigste Betingelse for i det hele at komme bort fra Arbejdsløsheden, og alt, hvad vi kunne lave ved at give Kommunerne Lov til at give større Støtte og ved at lade Staten forøge sit Bidrag, som vi have gjort Aar efter Aar, baade til Hjælpekasserne ved særlige Love og til Arbejdsløshedskasserne paa Finansloven, alt det er en Nødhjælp for Tiden, som desværre har vist sig muligt nødvendig, men lad os dog ikke komme ind paa, at det skulde være noget, der afhjælper Arbejdsløsheden! Nej det gør, at de paagældende undgaa at komme ind under Fattigvæsenet i visse Tilfælde, men selve Arbejdsløshedsproblemet løses jo ikke paa den Maade. Det løses kun, i alt Fald saaledes at det dur noget, derigennem, at Arbejderne vise sig, om jeg saa maa sige, tilstrækkeligt lydhøre overfor de Konjunktursvingninger, som altid ville komme, saaledes at de straks kunne følge med og tage det Arbejde, der maatte komme paa de Felter, hvor der, efter som Tiderne have forandret sig, kan blive Arbejde, medens der paa en hel Del Omraader ikke længer er i alt Fald saa meget Arbejde, som der har været i Opgangstiderne.

I saa Henseende mangle vi, det indrømmer jeg, et Led, der hører naturligt ind i hele den nyere sociale Udvikling; vi mangle en organiseret Arbejdsanvisning. Jeg har arbejdet en Del med dette Spørgsmaal, siden jeg blev Indenrigsminister; men jeg skal ikke nægte, at jo længere jeg har arbejdet med det, desto mere har jeg set de Vanskeligheder, der ere forbundne med at faa en virkelig organiseret Arbejdsanvisning, der er i Stand til at løse det vanskelige Spørgsmaal paa en efter min Mening tilfredsstillende Maade. Men jeg haaber, det skulde kunne lade sig gøre. Jeg tør ikke sige noget som helst om, hvornaar Forslag i denne Retning vil kunne komme til at foreligge, men jeg har som sagt ikke opgivet Haabet om, at det skulde kunne lade sig gøre at finde en Løsning, som vi ville kunne prøve, om den vil være i Stand til bedre end den Arbejdsanvisning, som vi nu have, at løse denne Opgave og bidrage til at fordele Arbejdskraften saaledes, at den alle Vegne kan komme i Brug paa de Omraader, hvor det kan lade sig gøre at faa Arbejde.

Dette om Sagen i sin Almindelighed. Med Hensyn til Lovforslagenes Enkeltheder er der for det første Lovforslags Vedkommende, det, som har Nr. 35, og som ikke blev gennemført i Fjor uden her i Tinget, ikke Anledning til at sige mange

Ord. Det gaar, som ogsaa Ordføreren for Forslagsstillerne gjorde opmærksom paa, kun ud paa, at den Hjælp, som det maatte blive nødvendigt at yde de Medlemmer af Arbejdsløshedskasser, der ikke længere kunne faa Understøttelse af Arbejdsløshedskasserne, ikke skal betragtes som Fattighjælp. Det er i Virkeligheden det der er Hovedpunktet deri; og i og for sig kan jeg ikke indse, at der kan siges noget reelt imod det. Men det blev ikke gennemført i Landstinget i Fjor; om det kan lykkes i Aar, ved jeg ikke. Men lad os være klare over, at i Retning af at skaffe de paagældende mere Mad betyder det ikke noget; for de have allerede efter Fattigloven en Ret til at faa det, men desværre er det Fattighjælp; det hjælper altsaa i og for sig ikke til at skaffe dem mere, for de have allerede nu Ret til at faa det; der er ingen, som skal sulte i vort Samfund, det have de ikke behov. Men jeg indrømmer, at selvfølgelig er der mange, der gøre, hvad de kunne, sætte det ene Stykke paa Laanekontoret efter det andet, for at undgaa den Hjælp, som gør, at de miste deres Valgret. I saa Henseende har Lovforslaget Betydning, men i Virkeligheden have Kommunerne nu den samme Forpligtelse til at yde Støtte til dem, der ikke længere kunne faa af Arbejdsløshedskasserne, hvad enten det medfører Fattighjælps Virkning eller ikke, saa der er ikke Tale om, at Kommunerne der faa en større eller mindre Forpligtelse; der er kun Tale om, hvilken Virkning det har overfor de paagældende, naar de ere saa trængende, at de med Rette kunne kræve noget af Kommunen.

Hvad det andet Lovforslag, Nr. 36, angaar, er den første Del jo kun en Bemyndigelse for Kommunalbestyrelserne til at yde mere Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, end de i Henhold til Lov om Arbejdsløshedskasser af 9de April 1907 have Ret til. Men atter her er Forholdet jo det; at de ogsaa uden denne Lov ville kunne faa Ret til det med højere Myndigheders Samtykke, og hvis der er Kommunalbestyrelser, som, hvis vi ikke fik Loven, søgte om det, saa er jeg tilbøjelig til at tro, at de højere Myndigheder vilde stille sig velvilligt og sige: Ja, naar Kommunalbestyrelsen finder det nødvendigt at yde Tilskud til Arbejdsløshedskasserne, tør vi som højere Myndighed ikke sige Nej til det. Det samme, som i Lovforslagets § 1 gælder for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende, er i samme Paragrafs sidste Stykke jo foreslaaet ogsaa for Hjælpekassernes Vedkommende, nemlig at det